



Brivec trikrat na mesec.

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Ne frankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivec dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 novč.

Dvoboj.

Resnična humoreska. — Dvoboj sta imela g. Ič. in Ed.

V deveti deželi se je pripetilo, da sta dva dijaka se zaljubila v eno devojko. Čegava naj bo. Za blagor meč naj govori!

Sekundanta sta šla k nasprotniku ter ga povabila na dvoboj. Ta se je častno odzval temu povabilu. Orožje — sablja.

II.

Nabrušen bridki meč!

Napočil je krvavi dan
 Ura! u boj besneč!

Naš boj je svet in svet naš roj,
 Saj kliče nas v hrabri boj.

Za čast, za ljubo v hrabri boj
 Tja sred sovražnih čet!

Med nami vsak je ves junak.....
S. Gregorčič.

Napočil je določeni dan. Mirkotu, prvemu borilecu so se danes hlače tresle, ko je vstal in ni mu šla kava v slast.

Svojemu prijatelju Slavoju, ki je trdil, da pojde študirat medicino, je zaupal tudi to svojo skrivnost ter mu dal eno krono zato, da nakupi potrebnih obližev in obvez. Bal se je že za svoje življenje.

Slavoj si je poplašal svoj trud kar v naprej in je kupil pri prvi hiši, kjer visi cesarski grb 15 »šport«. Za ostalih 35 kr. pa je nakupil angleškega obliža.

III.

Dvoboj po avstrijskih zakonih ni dovoljen, najmanj pa srednješolskim dija-

kom. Zategadelj so izbrali kraj za dvoboj zunaj mesta.

Solnčni žarki so se odbijali v mirno tekoči Ljubljani. Mirka pa se je polotila silna žalost. Misli je: »Narava se smešlja v pomladnem cvetu, jaz pa bom moral.... Nisi upal več misliti. Zbledel je pri ti misli. Zraven pa ni pomislil. Ja ima i on i njegov nasprotnik tako skrhano sabljo, da hi lahko jahal na nji.

Sekundant je leno ležal na trebuhu, pušil papiroske in gledal v valove. Poleg njega pa je izkladal prepotrebni »dohtar« svojo lekarno.

Lahkih nog sta prišla borilec Metod in njegov pomočnik. Metod je kazal veselo lice, kajti vedel je, da zmaga; bil je namreč dober sabljač.

Na kratko se pozdravita nasprotnika. Sekundanta pričneta šteti: »Ena, dve, tri le — Orožje zazveni in za par trenutkov vidimo v velikem loku pasti Mirkovo sabljo na sredo Ljubljani.

Mirko poda svojemu nasprotniku roko v znak miru in sprave.

IV.

Odšli so v gostilno in tamkaj zapili zadnji krajcar. Peli so tudi zaljubljene, le Mirko ni mogel danes pomagati s svojim čistim tenorjem.

V pozni noči, ko so se ga vsi pošteno nalezli, tedaj je napil »medicince« Slavoj: Živijo, božja kapljica, ljubezen, petje in dvoboji! Zadnji so prava — poštena naredba«. In zli jo kozarec vase in za par minut se noslonil na obe roki in začel smrčati....

Mešetarski pogovori.

Jaka: Kaj misliš, kje bi jaz kupil dobre a ne predrage konje? —

Jože: Veš kaj, jaz sem slišal, da so v Jblan pri Figabirt na prodaj. —

Jaka: Kaj pa še?

Jože: Res, en gospod je djal, da je dol nekje pri Šmartnem boter Cofek, ki ima tri arabee po prav nizki ceni; enega dobiš za 17, družega za 20 in tretjega za 47 ranžjev. To hi bli zate.

Jaka: Ti me plavšaš; kako bodo arabei tako po ceni, saj so najdražji konji kar jih je na svetu.

Jože: Ti ne veš, da ti konjiči so čisto nove pasmi, takih ne dobiš nikjer.

Jaka: V katerem Šmartnu pa je to?

Jože: Kaj nek, v Šmartnem pri L. tam samo se še dobé arabei, drugod nikjer ne v Evropi. Nekaj so jih imeli Angleži, pa so jih Buri postreljali. Saj tudi v Šmatnem niso prej bili, le g. Cofek zna take zredeti. — Ti ne veš kakšni so, jaz sem jih videl: eden je črn, drugi je bel, tretji pa rdeč. —

Kadar jih očka zaprega, morajo vsi sosedje pomagat, da jih po koncu spravijo —; potem pa gre kakor sam škrat. Jaz sem se žnjimi peljal v Litijo, pa smo se vozili poldrugo uro; nekdo je prišel pa peš v 20 minutah.

Jaka: Potem jih pa ne maram, če so tudi prav po ceni.

Jože: Tudi ne, ko bi bili županovi? —

Jaka: Tudi ne!

Jože: Če bi ti jih pa županja skomandirala.

Jaka: To pa že ne, kjer žena komandira, ni dobro konje kupovati, če bi bili prav Arabci. —



To je preveč.

Kmet, ki je imel hišo v »štanti«, pošlje svojemu upravitelju več kokoši in debelo gosko.

Ko je upraviteljeva žena jemala iz košare vsa darila, je ponavljala vedno besede: »To pa je preveč!«

Dekla, ki je prinesla vse te stvari, se odreže: »Seveda! Naša mati, so tudi dejali, da je preveč. Oče so pa odgovorili, da takem sebičnemu ni nikdar dovolj.«



Uganjke.

Kdo na tem svetu šteje samo jasne urice?

Solčna ura.

Kteri Angleži hodijo po štirih?

Konji-angleži.

Ali se moreta napolniti z jedno vrečo žita dve drugi, ki sta jednaki prvemu? Ako se jedna vreča dene v drugo.



Slovenska deklica.

Obraza krasota,
života lepota
te kinča deklica
očesa bliščoba
ust slastnih miloba
te slavi devica

Največa miloba,
pa tvoja resnoba
je v krasni milini,
je srce, ki bije,
ljubezen ki klije
zvesto domovini...

Ostani mi večno
oj dekle ti srečno
z le-temi darovi,
naj oče tvoj mili
še z vsemi darili
lepo blagoslovi.

Jože.



Najboljši burski strelec.

Stric Van Bosboon je republikanec. Star je 55 let. Še pred šestimi meseci imel je lepo premoženje v zlatu in evetočo dru-

žino. — Angleži so mu ubili edina sina. Do smrti potrti oče se poda k prijatelju Krügerju in mu pove tužno vest in svoj namen.

»Van, saj imaš še tvojo nekdanjo puško, ki je še vsacega zadela?«

»Imam.«

»Torej potrebuješ samo patron.«

»Ne, te izdelujem sam. (Zašepetal je predsedniku Transvala nekaj na uho, da je temu kar pijca z ust padla.)

»Ker vže hočejo Angleži to od nas imeti naj ga imajo.« — Stisnil je roko predsedniku in odšel. —

Od novembra sem koraka stari lovec na čelu male hrabre čete Burov. — V večni spomin na svoja dva sina, zbira in zbere si vsaki dan v najhujšem boju — dva mlada angležka častnika — katera gotovo zadene. Toda samo dva, ne več ne manj! — Ko po bitki zdravniki preiskujejo mrtve, najdejo dva mlada mrtva častnika. Ko ju odprejo, dobe gotovo ali v srečo ali v možganih ne svinčeno, ampak — zlato kroglico. — Tako se Van Bosboon maščuje. —



Dijaški večer.

Priobčil Jože.

Bila nas je lepa, vesela družba »Pri petelinčku«. Pili smo, kadili — saj ni bilo profesorjev — pogovarjali se, in peli. Med nami je bil tudi tovariš-sošolec Keber Dobroslov, naš prihodnji »poeta laureatus«, naš ponos, velik obožovatelj rudečeličnih in bledoličnih gospic in gospodičin. Nocoj je bil zmirom nekako nervozen, in je zmirom segal z roko v notranji žep kanižole.

»He, Dobroslove, kaj pa imaš v žepu? odo, kaj? Ven ž njo! reče eden.

»Halo, preberi nam jo!« zakličejo vsi, razun Bevka, našega sošoleca, ki se je pečal zmirom s trgovinskimi stvarmi. — Dobroslov privleče v resnici nek papir iz žepa, kjer je bila natisnena dolga lirski, zaljubljena pesem. Popravi si naočnike in nam jo začne »predavati« tako. (Bevk pa ni pazil, ampak je bral nek trgovinski časnik in je povdarjal nektere besede glasno)

Keber: »Draga moja...«

Bevk: »»Čebula,««

Keber: »Mila,

Kako si ti lepa

Lepša si ko...«

Bevk: krompir.

Keber: »Vila,

Najlepša med vsemi«

Bevk: »»po tržni ceni««,

Keber: »Usta tvoja rdeča.«

Bevk: »»slabjše vrste ceneje««

Keber: »Slastna kakor...«

Bevk: »»Zelje, pesa...««

Keber: »med so«.

Prsa ti kipeča.«

Bevk: »»kakor po navadi

Keber: »Strela, tajksl, vrag, ali boš tiho, sapramehe!!«

Bevk: »»Kaj, kdo tiho, kdo, Perun, oblaki, kdo, a? Kaj se repenčiš? Če ne boš tiho te primem za »pativku« in vržem tebe in vse tvoje neumnosti iz možgan v — koš. Da veš!««

Keber: »Kdo bo mene sramotil, kdo, ti ki si toliko ljubie imel, kolikor je prstov na rokah in nogah. a vendar so te vse zapustile?«

Bevk: »»Molči, pokveka neumna, kaj tebi mar to? Ali nisi ti še slabjši kakor jaz, ali nisi imel že petindvajset jih, zdaj pa vendar nimaš nobene in tiste tvoje pesniške budalosti ali jih ne pevaš neki nuni na — papirju, kakor si sam rekel? Da bi ne vedel, kako je s teboj! Sicer pusti mene pri miru radi »punee«, ker »kar jaz naredim, prav naredim«, razumeš?««

Res z velikim trudom se nam je posrečilo jih pomiriti in zjediniti razdražene duhove. Pozno zvečer pa ko smo šli domov polni kraškega terana, sta šla Keber in Bevk celo skupaj in sta se držala pod pazduho ter sta merila cesto.

»Zakramiš, Perun, pa naj reče kdo, da se ga nisva nalezla, le naj reče kdo«, mrmlja Bevk. Keber pa začne peti in Bevk za njim basirati:

Dvema hospodoma služiti,

To je masa pratašku,

Študirati in ljubiti,

Je pa prepovedanu.

»Perun, kaj pa to nam mari saj:«

Na sveti več, več foušije ni,

Kakor je, oj je študentovska

Oj ja, oj ja tromlalalom ja...

»No ali bosta tiha gospoda« zagrmi redar nad njima.«

»Kdo, kaj tiho, kdo vkaže tukaj, kaj Dobroslove Sapho, ali ni res? Pa naj reče kdo, da nisva pijana.

Oj pri nas je korajža, ko korajža,

Pri vas je, je pa ni, oj ni...«

Da bi ne pričel jaz ravno v tem času k njima morala bi iti jest fižol in bob k sv. Antonu, tako sem jih jaz srečno spravil domov, ko sem jih rešil iz redarjevih rok. Tako se je končal naš dijaški večer.



Celjski „Befelshaber“.

(Konec).

Vendar, glava modra ni zadela
Prave, ampak varala se grozno.
Trebalo ni Čehom biti v zvezi
S hudim duhom, ampak po navadnem
Potu prišli so v razvaline,
So dobili k temu privoljenje. —
Ni mi treba praviti, da potlej,
Ko so vračali se zopet v mesto,
So od vseh strani jih oblajali
Psi nemčurski, kakor po navadi. —
Še do noči niso mirovali,
Ampak prežali na »Josefplac-u«,
Da jim pride kak Slovenec v roke,
Ki bo šel iz »Narodnega Doma.«
To se tudi večkrat je zgodilo.
Drugo jutro tla so oškropljena
Vsa krvjo ponočnih še borilcev. —
Kako drugi dan so spet divjali,
Ko na vlak vračali se Čehi,
Tega ni povedati mogoče. —
Da še jezo svojo bi razlili
Bolje po Slovencih, so drug večer
Vsaki hiši, kjer je kak Slovenec,
Podrobili šipe v drobne kosec,

To so, Oex, junaška dela tvoja
In pa tvojih slavnih pomagačev,
S tem priboril svojemu imenu
Na način hajduški boš nesmrtnost.
Toda nič ne stri; saj tud Herostrat
Je svetovnoznan, ker je posmodil
Bivališče efeške Diane. —
Kmalu boš »namalan« gor na fajfab,
Kakor na primer je Wolf in drugi,
Kmalu tvoja bo debela glava
Urine verižice krasila.
In ko boš umrl, mi smeš verjeti,
Stal bo tam na slavnem »Bismarek-platz-u«
Kip tvoj z batino debelo v roki.
Vzglede boš čase vse Nemčurjem celjskim
Bojevalca hrabrega za domovino,
Kot Homer Ahila, opevali
Peveci bodo te še v poznih časih,
Tvoj spomin ostal bo večne čase.

Kocelj



Nekaj našim filologom.

Levec pravi pišimo »bravec«. Perušek
tudi tako meni. Hešič se pa postavlja
obema po robu. »Kjer se pričkata dva,
tretji vedno prav ima« pravi pregovor.
Pišimo torej »bratec«. S tem bo ustrezno
obema strankama. Bere pa lahko vsak po
svoje.



Jezična Polonca

XI.

Ta zadn bart sem pravla, de sem per
«Brive» v taberk. Dons pa moram rečt,
de m ta dinst ni bil nič kej po volj, zato
sem Brive kindigala in djala, de s more
kakšnga moškega najet, de mu bo šel okol
ta tragljivih naročnikov. Je pa djal: »Tvoja
glava, Tvoj svet, jest Te ne bom silil«,
pa sem šla, ker za tak dinst me ženske
nismo.

Prec drug dan mi piše moja pekan-
tarea Špela iz Novga Mesta, de je tam
dinst za dobit per enmo prov fajn gospod.
»Pa nej bo!« sem djala in se peljala plint
ke preke Novmo Mest. Špela me je že
čakala na pajnhof in me peljala k tistmo
gospod, k so glih eno kuharico nuceal. Jest
sem se jih hudo vstrašila, kakor kakšnga
Turka, pa k so to zamerkal, so prav frajnd-
leh preke men rekli: »Ti si tista Polonca!
če bos flisk in voleng, ti ne bo nič falil
Tud boš dobel lon imela in v nedelo sla
lahka na spencil. Dons ti se ni treba an-
tletat, gles lahka se mal po mest, de se
bos bel avskenal.«

Tok sem pa šla, k sem svojo culo v
kamro spravla s Špelo mal po mest. Prov
fleten se m je zdel, na plac imajo rotovš
glih koker Iblana, sam prav slab flajšter
majo po mest. Gase so take, koker lri-
bovske pota. Ta velka cerkev se mi je prov
dopadla, glih toko flečkajnariska. Samo ldje
mal drgač zavijajo, kadar po kransk go-
vove, tajčajo pa glih toko, koker v Iblan.
Tud tukej so Slobenarji pa meškurji in
frajlee se tud toko tajč spakujejo ko-
ker drgod.

Kako se m ja naprej godil per temo
gospod, bom drugbart povedala. Zdej pa
imam sam še eno prošnjo. K sem šla od
Briveca stran, m je djal: »Pa glej, de m
kakšnga človeka skomendereš, de bo šel
okol tisteh špasneh naročnikov, k platele
kar tko prejemajo al pa še »Briveca«.
Zato prosim zdej jest, k še nisem mogla
nobenga taega človeka dobit, de b se kdo
meldal, ker ni glih tko velik opravn v ta-
berk per Brive, sam fajn postave more bit
pa jezik more imet fest namazan.

Zdej pa adijo, drugbrat pa še kej.

Vaša,

Polonca.

kuharea v Novmo Mest.

(Brivec je Polonci pisal naj mu še sporoči
o tistih imenitnih, »damah« v Šmihel pri
Novem Mest, ki slovenske deklice dresi-
rajo v staroveških nemških prestavah a
slovenski očetje in matere vse to poslušajo

pa nič ne rečejo, ker so doma tako ime-
nitne, da se jim zdi slovenski jezik preo-
koren in rovstarsk — k večem za kakega
»Jurčeta« bi še bil a za dolenjske de-
kleta — nikakor ne! -)



Hudobni jeziki.

Ženice šepetajo,
Ko gledaje dekle,
Ki jaz nekđaj sem ljubil,
Jo ljubil sem črez vse.

»No glejte, kdo bi mislil,
Da takšen Jože je?...
Jaz ne, in vendar, vendar
Zapeljal je dekle«.

»Saj takšen je ko angel,
Ko mimo nas kdaj gre...
Še ta. kaj še le drugi!
Oh vse je podlo, vse!...»

In jaz molčim in jokam,
Saj lažejo ljudje.
Saj ona mi nezvesta
grešila z drugim je. —

Jože.



Zadeto.

Oče: Jože, sinoči si na druge denarje pil,
prav grdo je to od Tebe.

Sin: Sem že danes vse povrnil.

Oče: To se ne sme več zgoditi. Misliš, da
se bom jaz pri ljudeh tako pla n i r a l
(blamiral), da Ti še toliko de-
narja ne dam, kolikor potrebuješ.
Tega nikdar več.



Drobtinica.

O g. Jakobu Alešoveu, največjem
slovenskem humoristu, je znano, da so mu
čevlji zmirom škripali in ker je še prav
hitro hodil, so ga ljudje koj po hoji poz-
nali. Nekoč ga vpraša točajka v gostilni
pri Virantu, kjer je bil skoraj zmirom,
zakaj da ima čevlje tako »na škrip,« Hu-
morist pa hitro odgovori: »Zato, da mi
ni dolgčas!«

Smuk čez vrh.



Na trgu.

Gospodič je prevrnil branjevki jajca
iz košare. »Pardon!« mati!« pravi

»O nič prdni, plačaj, sraka!« zareži
branjevka nad njim.

Smuk čez vrh.



Nekaj za g. župane.

(Nekje bral in zapisal **Silvester.**)

V nekem kraju (v Zabrdu?) dal je novi župan na desko nabiti sledeča verskih in zdravstvenih razmer se tisoča pravila:

§ 1. Kdor ob nedeljah zamenjuje cerkev s krčmo ali pa celo krčmo s cerkvijo, tedaj ni to nedeljska pobožnost in se mora kaznovati. Le popoldne sme se napiti do pijanosti, se reče, ako mu mošnja in žena dovoljete.

§ 2. Kdor se hoče k pobožnosti zbrati, bodisi sam ali z drugimi, ne potrebuje posebnega dovoljenja. Ne sme pa motiti z veliko kašljanjem i. dr., ampak če ima mačka, naj si ga naspi doma in ne med pridigo, da ne bo gospoda župnika jezil.

§ 3. Kar se tiče zdravstvenih razmer, ozirati se je po kazenskem zakonu najprej na mrliče. Kdor torej mrliča odpre, predno je do cela mrtev, ali kdor z očitno hinavšino mrtvega mrliča za živega izkaže ali pa ga na zrak postavi, mesto da bi ga v pravilno zemljo pokopal, bode ostro kaznovan.

§ 4. Z mazačenjem — kar se v tujem jeziku pravi »pfušarija« — ne sme se nihče baviti, razun zdravnikov, kateri imajo temu pravico.

§ 5. Kdor brez dovoljenja napravlja strup in ga ne žré sam, ampak ga daja drugim, tedaj je tak strup skrivnostno sredstvo, ker se kot tako oznanja v javnih časnikih. Posebno tudi ne sme biti vitriol ali pa žveplena kislina, ker se bo kot mišnica spoznala in kot taka kaznovala.

§ 6. Če so v hišnem gospodarstvu nastopile koze ali špičke, kar je nalezljiva bolezen, mora jih gospodarstvo takoj naznaniti. Kdor pa je na kaki nalezljivi bolezni umrl in potem obleko prodava, bode kaznovan; kdor je pa na taki bolezni bolan, pa še živi, bode za kazen od drugih in tudi od žene ločen in ozdravljen, ako ako mu je ljubo ali ne.

§ 7. Kdor s svojo tovarno ali fabriko smrdljivo ali neprijetno sopari in zrak kuži, bode najprej kaznovan in z občinskim pečatom zadelan. Ta točka tiče se seveda tudi stranišč, katera so, kakor županstvo samo uvidi, zares potrebna naprava.

§ 8. Kdor gre proti občinski prepovedi na led, ta pade navadno v vodo, kar se seveda le po zimi zgodi, in bode kaznovan, ako se ne vtopi. Kdor gre pa po prejeti kazni še drugokrat na led, ta je — neumnjši kot osel, kateri to po pregovoru le enkrat stopi, in ne zasluži kazni.

§ 9. Te so kratke zapovedi, po katerih se ima vsak občan ravnati, kar se tiče zdravja. Privatno pa si lahko vsak sdravje pokvarja, kolikor mu je ljubo, ker je po postavi prost državljan.

Oznanjeno dne 30. februarja 1899.

Juri Muri m. p., župan.



Postrežljivi služabnik.

Grof: »Tine! Jutri zjutraj me zbudi ob sedmi uri, če bo lepo vreme, če bo pa grdo vreme, me pa pokliči ob osmih.«

Služabnik zbudi gospodarja ob šestih.
— »Zakaj me pa budiš tako hitro?«
— »Zato, ker ni niti lepo vreme, niti ne dežuje.«

Avstrija se kneipa.



K vragu še ta kura. Že nad 30 let se kneipam s to preklemano »Staatsspracho« pa sem vedno bolj revmatična. — Zobje mi tudi zadrugoma padajo, posebno češkega komisa ne morem jesti, ker je tako hudo z »z d e - p o p r o m zabeljen. Nemci hočejo, da nosim p i k e l h a u b o, Slovaši so hudi, ker se nisem še do danes naučila njih jezika in se branim upeljati ga kot notranji jezik. —

Nekdaj so moji narodi vsaj verovali »l e p i m b e s e d a m« danes hočejo »dejanja«.

Niti mojim ministrom ne verujejo več, če jim v parlamentu še tako lepo govore. Vsi mi pravijo, dokler ne pokličem čeških zdravnikov ne preženem te zastarele bolezni. —

Dopisi.

Iz Radeč. Že dolgo je od tega, kar si bil zadnjič v Radečah. Od tega časa pa se je v našem kraju veliko predrugačilo »Auskoch« našega briveca je očešal, samo škric, kateri je bil pred par leti zdravnik starih in polomljenih miz še hodi tje.

Pa misliš, da bi ta škric hodil k brivecu na hrano, če ne bi bilo nekaj družga. Moram ti povedati, da ima čevljar v bližini brivčevega stanovanja eno frajlico in da ga ta nazaj drži, kajti takšne pacarije ze more noben drug pod streho spraviti kakor kakšen prav zaljubljen. Našemu brivecu se od tistega časa kar je »Auskoch« opešal slabo godi. Dokler je bil »Auskoch« dobro obiskan je imel dohodke kakor kakšen »Peeirksrichtar«, sedaj mu pa že za vsakdanjo pijačo primankuje zato pa prav pridno po gostilnah šmaroca; ni kupčije, ni poroke, da ne bi ga dobil kakšen glažek. Nobeden pa bi mu tega oponašal, če ne bi on za kozare evička narodnosti prodal.

Predragi Brivec tržaški, lepo te prosim pridi v Radeče za »Auskoch« agitirat ker ti imaš dobro našajfan jezik, le tebe bodo ubogali; naš brivec pa ti bo gotovo hvaležen, če bo imel zopet prejšnje dohodke in da mu ne bo treba pri nemčurjih šmarocati.

Z Livka: Brivec! Drugod se oglašáš prav pogosto, a za naš se ne zmeniš prav nič. Veš, mi imamo tudi dokaj kosmatincev in kosmatink, katerim je prav potrebna Tvoja ostra britev. V prvi vrsti sta jo potrebna nas nunc in župan, ker mislita, da imata nas vse na vrviči, tako sta pisala v »Gorici«, a ne bosta t e e l a!

Jako zaraščeni sti pa tudi neki seničici na Ravnih, brez kojih se ne vrši nikak ples naj bo ta tudi v deveti deželji. Udeležili sti se tudi imenitnega »bala« pri »Fedrigu« kamor ju je spremljal seveda tudi oče »Žefa«. Tu se jim je bajje pripetila grozna nesreča. Pssst!

Iz Starega trga. Zelo ti zamerim, ker si bil vže v Markoveu, pa nisi na tamkajšnji parni žagi obril človeka, ki je zelo potreben tvoje ojstre britve. Preden se ga lotiš briti, daj britve prav ojstro nabrusit in še magnetizirat.

On ima tudi svoj posel, katerega tudi vestno izpolnjuje. Sam se lepo čisti, a pri tem seveda druge tudi zelo rad oprasi. Ni davno od tega ker je enega služabnika zelo oprasil in strani zmel, ker mu ni ostrih ščetin gladil. Tudi je mislil z svo-

jimi ščetinastimi izdelki veliko trgovino napraviti, pa mu je spodletelo, ker vzore, katerega je bil na ogled poslal v Opatijo in v Reko so nazaj poslali rekoč: da je še preveč nerodno izdelan naj ga za takrat sam doma porabi. Tudi sv. Juri ga na konju išče, pa ga že davno ni srečal. Kaj mu neki hoče!

Hmh.

Kubed v Istri. Dragi Brivče, dobro bi bilo, da biš prišel v Kubed, s tvojo cenjeno britvo obrit in ostrič naše župane in trgovce, posebno pa zvonarja, ker so tako strašno zakosmatili, da je strah jih srečati na cesti. Toraj oni dan ko so bili vsi Čubedski možje in žene zbrani, radi živinske takse, so si tudi zbrali nove župane. Imenovana sta bila Miče Jakec in Anton Mihčev, seveda Mihec z dolgo pipo in Jakec z kratkimi hlačami. Pozneje nekoliko dnij, seveda župana Mihec in Jakec gresta z svojim čuvajem Tinčetom, kateri je nesel seboj veliko vrečo ali žakelj. Šli so po vasi tirjat znano takso na živino, katero so nastavili oni dan. Začenejo pri Ivanu Marčini. Mihec: »Dobra dana Žvane, bodeste plačal tokso od mul«. Revež se prestraši in reče: »Šman, jas nimam mul, imam pa le samo eno kravico, katera je še na polovico od Pepeta Turko od sv. Antoña«. Na to jo vreže Jakec župan: »Tone, kaj mu čeva, homo naprej«. Vrežejo k Ančki Lukevici udovi, zopet se postavi župan Mihec: »Dobra dana Ančaka, bodeste plačala eno takso«. Reva je ravno kuhl svojim čveterim otrokom zajutrek malo revnega soka, pa jima odgovori: »Draga moja župana, sta mi mogla prinesiti kaj ubogajme, ne me prašat takso ker vidita, da ga nimam vinarja v žepu«. Odvrneta ji župana: »Kadar bova midva podešta, vam bova dala eno mero dnarja«. — »Bosta dala mero hrastovih kapič«, ju odvrne žena. Župana jo vrežeta naprej, Tinče se je pa za hrbtom smejal hi, hi, hi. Prideta k Vencetu Tojaču: župan Mihec se predstavi: »Dobra dana Vence, bodeste plačal takso mul«. Vence skoči z ognjišča in začne debelo gledati kakor golob kadar uri mladiče, pa se jim odreže: »Kaj zato smo vas dali za župane, da nam bodete tirjali, mi smo mislili, da nam bodete dnar delili. Če še enkrat pridete tirjat, bomo hitro nazaj pod orehom druge župane stavili«.

Župana se prestrašita in jo vrežeta naprej po vasi. Tinče pa se je smejal hi, hi, hi, hi!

Iz Katinare. Bila je nedelja. Na stopnicah gostilne »Pri mitnici« sedela je družba bledoličnih deklet. Predsedovala je menda Tončka od »Kaluže«.

Nalivale in praznile so sladki nektar po domače »hudičeve solze«, da so se »bičerinčki kar potili. U tem zapiskajo godei, in hajd v »štalon«. Začetkom je šlo kakor veter, ali kaj je to. Tončka se vrteč zavalila a druge okolo nje; vse na čast smrtnim solzicam. Pozno v noči pa se je odmevala tale:

Mi smo pipe triještine,
gremo gori v Brkine,
tolčemo orche
in pijemo peteš.

Dobro, dobro je odmevalo od lonjerske strani. — Dragi Brivče, pripelji karjelo žajfe, ostre krteče, da bodeš ostrgal ta 16 do 17 letna mlekozobne »parušule«. — Brezovko pa moraš tudi imeti seboj, da jim daš »biksa«, da bodo kar svetle.

v. v. —

Iz Lonerja. Ko bi vedli dobri ljudje kaj se je nam pripetilo. Naša vas je bila v temi, če se nas luna ni usmilila, je bila nevarnost da pademo vsi po osmi uri v kal. In zakaj to? Naš užigalec je vanciral, pravijo da je šel v hotel Tigor kiblo prenašat. Mi pa se nismo mogli pomagat, ker v »gaši« je velika suša od tistega dne ko je prišel »udič« in je iz kase pobral dvesto tavžent povžev — pa bili so goldinarji — bi rekel šjor Don Pieri, tržaški župan, ki ima vso to stvar za všesi zapisano. Pa kaj to, saj Lah! ko so o tem zvedeli v konšilju, se samo vprašali »dove že scampa coi soldi?« In ko se slišali, da je pobegnil hudiček v Italijo: alora so vsi veseli ribali suhe roke: »Manco mal, bašta che non sia andà in Cragno il nostro sudor! — Zdaj vidiš Brivec kako bi bil potreben, pri tisti komisiji, ki bo preiskavala kaso, da bi veroval luč, da jo ne vpihnijo — predno posveti do dna! Človek se more pomagat, mi se bomo s ferali, katere nam jih pošlje šjor Poldo — dokler se ne vrne naš pieaferei iz instituta. (Čujemo, da se je že vrnil.)

Iz Kozjega. Dragi Brivec! Kje si pa, da te tako dolgo ni, ali spiš, ali bdiš, ali v kotu čepiš. Nedavno bila je veselica požarne brambe, ter je bilo svakako veselo, samo neka kosmatinka (Jungfrava) bila je z svojima dvema otrokoma zraven, ter ko se je neki jeden otrok pod kozolecem slekel, je potem stara sama z nekim kl..... šla na sprehod.

Pred ednim letom pa je nekdo po noči prišel k njej čez okno, pes je pa na mizi sedel, a ona mu pravi: »Piite si, gentlemen eu haus, homs ja ire frau doma«. Pri njej je pa bil slučajno drugi gost.

Prihodnjič ti pa pošljemo nekega davčnega slugo po imenu »Habadjare« in neko kosmatinko, katera ima zelo veliko za gutati.



Pustni torek v Trstu.

Ali vam je tržaški pust v dekadenci: par sto voz vsakdanjih, tu in tam kakšna nerodna šema — iz delavske aristokracije pod ničlo. — Visoka gospoda se ne udeležuje več teh neumnosti, ker se noče mešati z proletarci. Konfetura nekdanjih pustov se je spremenila v papirnati sneg in barvane trakove, katere si gledalec z okna na okno namečejo. Pač mimo so se peljali burski topničarji, ki so z lesenimi puškami stražili hrastov top. — Tudi voz poln kalabrežev je dirjal mimo nas, celo dva polža sta lazila pridno po korzu, v nekakem strahu, da jih kedo ne preteče. —

V tem koraku po Barrieri mlada Bržanka. V prtu nosila je slavne bige, ter jih ponujala lačnim gledalcem. Nekemu stražarju štev 43 je nedolžno deklet v domači narodni obleki tako zbudilo v oko, da jo ustavi rekoč: In questo costume non si viene al corso, — in zročil jo je drugemu, da jo je odpeljal na komisarjat. — Straža jo je hotela kar zvezati, no sunila jo je, boječ se, da mu ne zbeži. Naša mlada krušarica se pa ustavi: Ali sem morda tatica — da zmenoj tako ravnate. — Gospod komisar si ogleda mlado zločinko, ki si je upala v svoji obleki priti malo na tržaški corso. — V tem mu naša Jucka odkrije mlado lice, mu možato v lepi slovensčini pove kdo da je. Komisar je spoznal, da so je št. 43 debelelo urezal. Čez časak stopi junaški 43 pred istega komisarja na raport.

Komisar: Zakaj ste aretirali ono mlado Jucko? —

»La sa šior komisarjo — kvela Jucka me ga da nel očio. —

Šla je na Korzo, tam je celo stražnim komisarjem ponujala bige, eni bi jih bili celo radi vkupili; tako je hodila po piazza grandi, tam jo je menda en šior komesar tudi vstavil, češ da v takem kostumu se ne sme v Trstu na pust. — Ta predrzna Jucka je šla celo v kofe špeči; tam sem jo kupal in slišal kako so jo laški gospodje klicali: »O ke bela Jucka, ke

ben meša — a kvanto kvele bige?« to se mi je zdelo že preveč, da se slovenske Jucke upajo celo v kavarno od špeglov. Nisem mogel se zdržati, bal sem se, da bi zaradi te brškiece znali lahi napraviti kakšen rebeljon, in ako gosp. komesar ne veruje naj praša Mihca in Jakea na magistratu, kako sta od same jeze bila na zvon in klicala ljudi na pomoč. —

Komisar: Zakaj niste pa aretirali tiste kalabreže na vozu?

Štev. 43: No gavevo l'ordine di arestar italiani!

Komisar: Kedo Vam je dal pa vkaž aretirati Slovenko? Naj se to nikdar več ne zgodi. —

Štev. 43: Sior komisarjo la perdoni — no ghe par ke iera una bela mula?

Komisar: Vam bodem že dal jaz mulo; ste jo moral bolje pogledati, pa bi bil videl pod nosom male brškiece. — La vada, la vada, vi ste mislil, da ste ulovil slovensko zajko — ste pa prijel Ivana Čeha — tistega znanega Slovenca. Varde, ke vergogne che me fe. — Abtreten!



Poslano.*)

Hvala lepa za tvoje res prijazne poklone in lepe priimke v Brivecu z dne 20. febr. t. l. Me veseli, da se tudi ti enkrat oglasiš, samo bolj pazljiv mi bodi drugič. Brubal si svojo jezo na res neokreten način! Kajti resnica oči kolje, kaj ne ljubi Tonček. Da pa kažeš svetu telesne napake na tak surov način, kojih itak ne skrivam, bi res ne bil verjel. Skrajna surovost! Res podla slika enega učitelja.

Nisem pa vedel, da skladaš i verze. Moderno! No, tak fanatik, ki je že toliko skušal ljubiti, pa — pa še nobenkrat ljubljen biti — uh smola! S takimi verzi si ne pridobiš žene.

Kar mi tam predbacivaš o snubitvi, meriš »brač« po sebi. Po domače bi se reklo, roga se kotel loncu! Upam, da me razumeš. Kaj hočeš, smola je smola, si že rojen nesrečen dan. Le srčno naprej, morda se te vendar ktera usmili.

Ako hočeš imeti svetujem ti prijateljski in da ne bodeš več rekel, da brusim jezik o tebi, ker vem, da to »boli«, sledeče: Našo politiko pusti v miru in ne vtikaj se nič vmes. Torej ne brusiti jezika! Pijan mi tudi ne bodi! Pri ženitvi pa, Bog ti daj srečo bolje ko do sedaj, kar

*) Za vsebino v tem članku ne odgovarja uredništvo razun kar mu zakon veleva. —

i meni lahko privoščiš akoravno nisem še bil v »žjehti«!

Da se pa vem ravnati, raztolmači mi iz tvojega dopisa kakor: »levični dohtar«, »poštenjaku« in konečno, kedaj sem pisal oni verz in komu? Ker sem pürger neplemenite krvi« kakor praviš, nočem, da bi svet mislil, da se takih verzov poslužujem kakor ti.

Ako hočeš dokazov o resničnosti mojih dopisov, imam ti jih na razpolago! Le zahtevaj!

M. Ukmar.

V Avberu, dne 24. febr. 1900.



Slovenska doba.

Zapoj veselo struna mi naj glas se tvoj vesel glasi, oznani vsem, kar čutim jaz... Glej solnce vstaja zdaj Slovanom, in bliža smrt se zdaj tiranom, oj prišel je plačila čas.

Na severju močan Slovan, oj gre sedaj na dan, na dan! Spal dolgo spanje trdo je, a zdaj zbudil se je mogočen, gorje, tiran, ti krvoločni! Poplačano bo vse gorje...

Oj dolgo let je bil tlačan naš narod ti, strašan tiran; ti bil gospod si on — žival. Svoj jezik smel ni govoriti, trd jarem moral je nositi pokorno udano ko žival.

Sam vedel ni, da je Slovan, je vedel le, da je tlačan, da zanj nikjer rešitve ni. Pomoči da ne sme iskati, in pa, da svojim zvest ostati tiranom mora večne dni.

In bil pokoren vedno je, je bilo svesto mu srce. Za njega lil je v vojni kri, za njega trpel in umiral, si solze iz oči otiral, oh, bili časi so res zli...

Hudobni, kruti ti German, in ti, lažnjivi Italijan, zvijačna, zlobna, podla kača, zdaj ve Slovan, kdo ga je vklenil, mu smerten udarec dati sklenil, zdaj vse stotero vama plača. **Jože.**

Pozor!

Opozorjamo one čast. naročnike, ki so nam na dolgu lansko naročnino, da nam jo čim prej pošljejo, ker vendar ne bodo zahtevali, da se jim Brivec zastoj pošilja — Ako naročniki ustavijo plačevanje, zapre tudi Brivec svojo brivnico To je jasno kakor solnce. — Upravništvo.

Štirje elementi.

Učitelj: »Povej mi elemente.«

Deček: »Ogenj, voda, zrak — — Učenee ne ve četrtega elementa.)

Učitelj: »No! Kje pa stojiš? ...

Deček: »Četrty element so tla!«

POZOR!**Trst — ulica Giulia št. 25. — Trst.**

Kdor želi biti dobro in točno postrežen z svežim in vsakovrstnim kolonijalnim blagom kakor: kavo, rižem, oljem, testenino, moko, milom, sirom ter raznovrstna fina vina v buteljkah ter sploh z vsemi jestvinami naj se obrne do podpisanege. — Pošilja tudi na deželo proti poštnemu povzetju. V mestu dobe na željo prosto na dom. Nadejaje se obilo obiska beleži udani

Vekoslav Plesničar.

Najceneja kupčija

dokler je v zalogi.



2.20 gld. stane niklova — remontoir — žepnica z verižico in škatljico.

4.65 gld. prava srebrna — remontoir ura s posrebr. amer. verižico in etui.

4.90 gld. srebrna damen rem. ura z posr. verižico.

11.50 gld. prava z 14 kar. zlata rem. župnica z škat. in eleg. verižico.

Ura je garant. na tri leta

1.50 gld. velja 6 kar. zlati

prstan s kamnom. — Pošiljatev na povzetje ali po nakaznici. — Blago, ki ne konvenira se tekom 8 dneh spet sprejme in denar vrne

Bratje Hurviz

(Eksportna hiša.)

Krakovo, Stradon 17.

Bogato ilustr. katalog ur, zlatanin in srebrnin znižanimi cenami na razpolago. —

Agentje se iščejo.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu
Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železulec brez da bi se za to kaj zaračunalo.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve bčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — »Niem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu *c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu*; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima 5.250000 zal.ž. kapitala. Asikuracije so znašale:

Varstvena zaloga je znašala 31. dec. 1896. 66 milijonov 174.000 gld.

1, v zavarovanju na življenje 189 milijonov 459.000 gld.

K r č m a

Trst ulica S. Marco št. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo gostilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s pristnim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim in belem vinom. — Dobivaj se tudi vedno mrzla jedila. Udani

Ant. Babič.

D. Zadnik - Trst

Via Nuova št. 28

Trgovina z najboljšim manufakturnim blagom.

Udobiva se najboljša Kotonina bela in rujava za razno možko in žensko perilo. Moderei najnovejšega kroja.

Forštanji v najnovejšem risanju. Pleti (šjali) v raznih modernih barvah. Udobivajo se žepniki in raznovrstna drobnarija spadajoča v krojaško stroko.

Ovratniki in ovratnice nove mode.

Izdelujejo se moške obleke po meri.

Uzoreci na deželo se pošiljajo zastonj in blago poštnine prosto.

Za mnogobrojen obisk priporoča se udano

D. Zadnik

Ulica Nuova št. 28.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v poslopju okrož. sodišča Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, cévi iz kavčuka, mineralne vode. cedi (gume) kirurškično opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

Čemu v Ameriko

ko si doma lahko denarja zasluzi, kdor zna brati in pisati in mu je resna volja truditi se. Vprašanja v tej zadevi pošiljajo naj se v zaprtik pismih z napisom: »Ne v Ameriko!« poste restante v Ljubljano.

I. VICIČ, krojač v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vicič, krojač.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 10. in 20. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvc.

Časopis vestno zasleduje slovensko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese, sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. morske ribe, in raje, sveže sadje, fino olje, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljam radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkem kupu, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco st. 6.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX Gostilna Fran Potočnik

ulica Ireneo št. 1. - TRST - ulica Ireneo št. 1.

Toči pravo domače **istrijsko, dalmatinsko in belo vipavsko vino, Steinfelsko vedno zveže pivo.** Gosta se vsak čas postreže z gorko ali mrzlo jedjo. Vse čedno n zdravo. Postrežba točna. Odprto vedno do polnoči.

Za obilni obisk se priporoča

udani

Fran Potočnik

gostilničar.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.
Priporoča **ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje.** Najnižje cene. — Najfinejša **štiria kolesa** in več drugih vrst koles.

☛ Ceniki na razpolago. ☛

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu dvakrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: **kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.**

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja **razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine** in kolonijalno blago. Pošilja se na **debelo in drobno.**

Pošiljatve samo na **povzetjč,** posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaaja, se vzame nazaj.

Cena **olju** je od **28 nvč., do 72 nvč.**

Kave dobite: **Ceylon, Domingo, Guatemale, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.**

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: **duhovnikom, učiteljem in uradnikom.**

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z želežjem
Konjedic & Zajec
v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljše **štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okrove, za pohlštva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cimente in kmetijske stroje.**

☛ Vse po najnižjih cenah. ☛

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu

Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne vloge in obrestuje 4^o/_o. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne princse knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892	1893	1894	1895	1896	1897	1898
gld.	17.663.76	38.245.13	49.741.66	88.644.52	125.448.27	164.907.79	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno **pekarijo.** — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: **prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo** s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se **vseh vrst moke** — domače pečivo — **sladkarije in pristno domače maslo.** — Sprejema v peko domači kruh; vse po **nizkih cenah.** Pekarija je v

☛ ulici Stadion št. 20. ☛

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,
lastnik.

Pozor!

„BRIVČEV KOLEDAR“

Pozor!

z a l e t o 1900 j e i z š e l.

Koledar se prodaja po knjigarnah in tobakarnah v Trstu, Gorici, Celju, Kranju, Ljubljani in na postajah južne železnice.

Cena 30 nov. (60 h. po pošti 35 nč. 70 h.)